

Agatha Raisin ja armastus,
valed ning alkohol

Agatha Raisin ja

ARMASTUS, VALED NING ALKOHOL

Inglise keelest tõlkinud Ragne Kepler

Originaali tiitel:

Love, Lies and Liquor

An Agatha Raisin Mystery

St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, N.Y. 10010.

Copyright © 2006 by M. C. Beaton.

Toimetanud Mari Karlson

Kujundanud Villu Koskaru

Tõlge eesti keelde © Ragne Kepler ja Tänapäev, 2019

ISBN 978-9949-85-511-7

www.tnp.ee

Trükitud AS Pakett trükikojas

See raamat on pühendatud Sue ja Rod Close'ile

Üks

Agatha Raisini eksabikaasa James Lacey, keda Agatha senimaani armastas, oli tema ellu tagasi tulnud. Mees oli kolinud oma vanasse majja Agatha kõrval.

Ehkki James paistis Agatha tööst detektiivbüroos huvitatud olevat, ei välgatanud tema sinistes silmades mingit armusädet. Agatha riietus suurema hoolega, kui oli pikka aega teinud, ja raiskas kosmeetiku juures terve varanduse, aga asjata. Just niimoodi, mõtles ta kurvalt, olid asjalood ka varem. Ta tundis, nagu oleks kellegi kuri käsi aega tagasi keeranud.

Kui Agatha oli juba alla andmas, astus James tema poolt läbi ja ütles, et tema sõbrad olevat Ancombe'i kolinud ja neid mõlemaid õhtustama kutsunud. Majaperemees, härra David Hewitt oli kaitseministeeriumist pensionile jäänud. Naise nimi oli Jill.

Tundes heameelt, et neid paarina kutsutakse, asus Agatha ühes Jamesiga nende Carsely aleviku majakestest Cotswoldsis lähedalasuvasse Ancombe'i teele.

Sirelid õitsesid kogu oma ilus. Visteeria ja elulõng ronisid mööda meekarva majakeste seinu ja nõiduslikust viirpuust õhkus joovastavat lõhna.

Autoga Ancombe'ile lähenedes haaras Agathat ärevus. Ta oli mõned korrad Jamesil külas käinud, aga need käigud olid alati põgusad. James oli iga kord millegagi ametis ja paistis Agatha lahkumisel kergendust tundvat. Seda väljasõitu kavatses Agatha nautida. Ta kandis helepruuni kostüümi, sidrunikollast pluusi ja kõrge kontsaga lahtisi kingi. Tema läikivad pruunid juuksed sätendasid.

Jamesil olid seljas tviidist sportlik jakk ja jalas flanellpüksid. „Olen ma liiga pidulik?” küsis Agatha.

Üks sinine silm kõõritas tema poole. „Ei, sa näed hea välja.”

Hewittid elasid Merrydowni nime kandvas bangalos. Lühikest kruusateed pidi maja juurde sõites tundis Agatha, et midagi grillitakse. „See pole ometigi grillipidu?” nõudis ta.

„Usun, et on. Olemegi kohal.”

„James, oleksid sa öelnud, et see on grillipidu, oleksin ma midagi sobivamat selga pannud.”

„Ära torise,” ütles James autost väljudes leebelt.

Agatha jälestas grillipidusid. Grillipeod olid ameeriklastele, austraallastele ja polüneeslastele või teistele, kes elasid paremas kliimas. Kuid inglastele meeldis, vähemalt Agatha meelest, süüa putukatest mustavas aias papptaldrikutelt pooltooreks jäänud liha.

James helistas uksekella. Ukse avas pingul näo ja helehallide silmadega väikesekasvuline naine. Naise hallid juuksed olid tütarlapselikult lokkis. Ta kandis trükimustrilist kleiti ja madalaid sandaale.

„James, kullake!” Naine sirutas end pikemaks ja embas meest. „Ja kes see on?”

„Oled sa unustanud, et palusite mul oma eksabikaasa kaasa võtta? Tema nimi on Agatha Raisin. Agatha – Jill.”

Agathast välja tegemata hoidis Jill Jamesil edasi käest kinni, „Lähme. Kõik on aias.” Agatha vantsis neil sabas. Ta tahtis koju.

Aias seisvad inimesed jõid mingit puuviljajooki. Agatha, kes tundis, et vajab kanget džinni toonikuga, tahtis rohkem kui varem põgeneda.

Agathat tutvustati majaperemehele, kes grillil surnud elukaid küpsetas. Tal oli ees naljapõll, millel oli korsetis ja võrk-sukkades naisekeha. Jamesi kõnnitati ringi ja tutvustati teistele külalistele, samal ajal kui Agatha vaarus oma tikk-kontsadel kivisillutisega siseõuel.

Agatha ohkas ja vajus aiatooli. Ta tegi käekoti lahti, võttis sealt suitsupaki ja välgumihkli ja läitis sigareti.

„Ega te pahaks ei pane?” Majaperemees seisatas nuga viibutades Agatha ees.

„Mida?”

„Siin on suitsuvaba tsoon.”

Agatha kallutas end mehest mööda vaatama ja silmitses grillahju. Millestki seal sees hakkas musta tossu tulema. „Siis tuleb teil kustuti tuua,” ütles Agatha. „Teie toit põleb.”

Mees tõi kuuldavale karjatuse ja tõttas grilli juurde tagasi. Agatha puhus õhku täiusliku suitsurõnga. Ta tundis, et tema närvilisus hakkab taanduma. Ta ei hoolinud sellest, mida James mõtleb. Jill oli kohutav peoperenaine, ja mis veel hullem, tundus, et ta lööb Jamesile külge. Niisiis istus Agatha

rahulikult suitsetades ja unistades hetkest, mil õhtu läbi saab.

Üks märk töötas kergendust. Aeda toodi laud ja selle ümber seati toolid. Agatha oli kartnud, et peab papptaldrikult süües oma tikk-kontsadega murul seisma.

Jill oli tõrksalt Jamesi käe vabastanud ja majja läinud. Ta naasis kahe külalisega, kes kandsid veinipudeleid ja klaase. „Kõik lauda!” hõikas David.

Agatha kustutas sigareti vastu sillutist ja pistis koni käekotti. Selleks ajaks, kui ta ennast toolilt püsti ajas, istus James juba Jilli ja ühe teise naise vahel, nii et Agathale oli jäänud koht punetava näoga mehe kõrval, kes talle otsa jõllitas ja siis endast teisel käel istuva naisega juttu ajama pöördus.

David asetas mingite söestunud asjandustega taldriku Agatha ette. Agatha valas endale ise veini. Jutt hakkas jooksuma, räägiti inimestest, keda Agatha ei tundnud. Korraga tabas ta kõrv Andrew Lloyd Webberi nime. „Mulle meeldivad tema muusikalid,” ütles Agatha, tundes heameelt, et saab millestki rääkida. Korraks tekkis ehmunud vaikus ja siis märkis Jill üleolevalt: „Aga tema muusika on puhas jäljendus.”

„Igasugune muusika on jäljendus,” väitis Agatha.

„Armas aeg,” kihistas keegi naistest. „Järgmiseks ütlete, et teile meeldib Barry Manilow.”

„Miks mitte?” päris Agatha halastamatult. „Ta on suurepä-rane esineja. Tal on häid lugusid.” Vaikiti jahmunult ja siis hakkasid kõik korraga rääkima.

Ma ei hakka kunagi Gloucestershire'i keskklassi mõistma, mõtles Agatha. Oh, eks ma või siis süüa. Ta lõikas viilu millestki, mis osutus kanaks. Taldrikule immitses verd.

James naeris millegi peale, mida Jill ütles. Mees polnud kordagi Agatha poole vaadanud. Ta oli naise omapäi jätnud niipea, kui nad majja sisenesid.

Äkitselt tuli Agathale mõte, mis oli nii selge, nagu oleks pirn peas süttinud. Ma ei pea siia jääma. Need inimesed on ebaviisakad ja James on alatu. Ta tõusis ja läks majja. „Teine uks vasemal,” hõikas Jill talle järele, oletades, et Agatha otsib tualetti.

Agatha läks otse läbi maja välja. Ta istus autosse ja sõitis minema. Vaadaku James ise, kuidas koju saab.

Koju jõudnud, läks Agatha majja, kõndis läbi köögi ja viskas kingad jalast. Kassid keerlesid tal tervituseks ümber jalgade. „Seal oli täiesti kohutav,” ütles Agatha kassidele. „James on olnud ja läinud, lõpuks on temaga kõik. Olen viimaks suureks saanud. Mul on ükskõik, kas ma näen teda veel või ei näe.”

„Kui imelik naine!” hüüatas Jill. „Niimoodi sõnagi lausumata lahkuda.”

„Sa ju ignoreerisid teda,” märkis James murelikult. „Ta jäi üksipäini, ilma et oleks kedagi tundnud.”

„Aga tänapäeval ei tutvustata pidudel inimesi omavahel.”

„Mind sa tutvustasid.”

„Oh, James, kullake. Ära sina veel mine. Imelik käitumine.” Aga Jamesi jaoks oli õhtu rikutud. Ta nägi nüüd neid inimesi läbi Agatha Raisini väikeste karusilmade.

„Lähnen õige ja vaatan, kuidas temaga on,” ütles James end jalule ajades.

„Ma viin su ära,” pakkus Jill.

„Täna ei, pole vaja. Oleks ebaviisakas oma külalisi üksi jätta. Ma kutsun takso.”

James lasi Agatha uksekella, aga too ei avanud. James helistas, aga Agatha ei vastanud. James jättis sõnumi, et Agatha talle tagasi helistaks, aga Agatha ei helistanud.

James kehtas õlgu. Küllap Agatha välja ilmub. Ta oli seda alati teinud.

Jamesi hämmelduseks said päevadest nädalad, aga Agatha jäi jäiseks. Agatha lükkas tagasi kutsed õhtustama, öeldes, et „tal on palju tegemist”. James oli ühel päeval alevikupoes kohanud Patrick Mulligani. Patrick töötas Agatha juures ja oli öelnud, et neil on praegu vaikne.

Kui Sir Charles Fraith Agatha juurde tuli ja jäigi, hakkas James tõsiselt muretsema. Charlesil oli kunagi Agathaga romaan olnud, seda James teadis. Charles oli Agatha elus sisse ja välja käinud, ajuti Agathat tema töös aidates. Oma üllatuseks avastas James esimest korda, et on armukade. Ta oli alati nii enesestmõistetavaks pidanud, et Agatha armastab teda narruseni igavesti. Midagi tuli ette võtta.

„Kuidas su eksil läheb?” küsis Charles ühel laupäeval, kui nad Agathaga aias istusid.

„Ma juba ütlesin. Ei tea ega tahagi teada. Rääkisin sulle sellest kohutavast grillipeost.”

„Kõlab, nagu oleksid nad sitapead, aga kes meist ei teaks imelikke inimesi.”

„Ta hülgas mu! Ja ta ei püüdnudki mind kaitsta, kui nad kõik hakkasid Andrew Lloyd Webberi üle irvitama.”

„Nojah. Tore näha, et sa vabaks oled saanud. Kui sa ikka oled vabaks saanud.”